

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Bc. Z. Č.**, zast. JUDr. Mgr. Zdeňkem Kopečným, advokátem se sídlem Šemberova 71/6, Olomouc, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby ČR**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2021, čj.VS-63597-8/ČJ-2020-80000L-51ODV, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 8. 2021, čj. 60 Ad 7/2021 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Vázební věznice Olomouc, Vězeňská služba ČR, rozhodnutím ze dne 4. 3. 2020, čj. VS-125701-19/ČJ-2018-803720-13, zamítl žádost žalobce (dále „stěžovatel“) o náhradu služebního příjmu za nesprávně započítané doby služby v období od 1. 11. 2015 do 31. 10. 2018. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Následně podal stěžovatel ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel nezaplatil soudní poplatek při podání

žaloby, proto jej krajský soud usnesením ze dne 19. 7. 2021, čj. 60 Ad 7/2021 - 25, vyzval k jeho zaplacení, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo doručeno stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce dne 19. 7. 2021. Lhůta k zaplacení soudního poplatku proto uplynula 3. 8. 2021. Soudní poplatek však byl připsán na účet krajského soudu až 4. 8. 2021. Z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný den, ve který je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu (rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, čj. 9 Afs 7/2012 - 49, *Elektrárna Lešná*). Soudní poplatek byl proto zaplacen opožděně, protože byl připsán na účet soudu až po marném uplynutí lhůty pro jeho zaplacení. Krajský soud proto v záhlaví uvedeným usnesením řízení o žalobě zastavil podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Namítá, že platba soudního poplatku byla včas odeslána pojišťovnou 3. 8. 2021. Tím, že se za zaplacený soudní poplatek považuje soudní poplatek až dnem jeho faktického připsání na účet soudu, bylo omezeno jeho právo na přístup k soudu. Stěžovatel nemohl ovlivnit, kdy pojišťovna soudní poplatek na účet soudu uhradí. Spoléhal se na to, že pokyn k platbě byl již zadán. Ztratil tak bez své viny možnost, aby byla poskytnuta soudní ochrana jeho veřejným subjektivním právům. Stěžovateli je známa judikatura k otázce včasného zaplacení soudního poplatku bezhotovostním převodem na účet soudu. Neměl však důvod se domnívat, že by v jeho případě k včasnému zaplacení nedošlo. Průběžně si u krajského soudu ověřoval, zda již byl soudní poplatek zaplacen. Ve chvíli, kdy se platbu nepodařilo dopátrat, opětovně kontaktoval pojišťovnu, aby prověřila odeslání platby. Činil proto vše, aby své poplatkové povinnosti dostál. Poplatek zaplatit neopomněl.

[5] Stávající praxe, kdy je soudní poplatek považován za uhrazený až dnem připsání, může výrazně omezit právo na přístup k soudu. Není totiž možné důvod, pro který došlo k pozdějšímu připsání soudního poplatku, jakkoliv zohlednit. V případě stěžovatele by proto měl být zohledněn objektivní důvod, proč byl soudní poplatek připsán na účet soudu opožděně, a to ten, že spoléhal na včasné uhrazení soudního poplatku pojišťovnou. Ve chvíli, kdy se dozvěděl, že poplatek není krajským soudem stále evidován, nemohl vzniklou situace v den předcházející konci lhůty k jeho zaplacení již nijak zvrátit. Pokud lze důvod, pro který došlo k opožděnému zaplacení soudního poplatku, objektivně vysvětlit, mělo by se v těchto případech postupovat s ohledem na ústavně konformní výklad tak, aby nebylo omezeno právo žalobce na projednání žaloby. Oproti stávající judikatuře stěžovatel neopomněl zaplatit soudní poplatek. Důvodem opožděného zaplacení soudního poplatku nebylo jeho pochybení či liknavost. Soud by měl proto zhodnotit individuální stránku této věci a kolizi zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a zákona o soudních poplatcích s podstatou a smyslem práva na soudní a jinou právní ochranu. K včasnému zaplacení soudního poplatku někdy nemusí dojít ze závažných objektivních důvodů, které nelze přičítat k tíži žalobce. Současná soudní praxe však neumožňuje zhojit zastavení řízení v důsledku opožděného připsání poplatku na účet soudu, a to ani tehdy, byl-li včas dán pokyn k jeho bezhotovostnímu převodu. Není-li možné pozdější zaplacení

pokračování

soudního poplatku objektivně vysvětlit, přestože platba byla realizována včas, a nepříznivý důsledek této situace zhojit, jedná se o vybočení z rámce principů spravedlivého procesu.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda krajský soud neporušil stěžovatelovo právo na přístup k soudu tím, že řízení zastavil pro opožděné zaplacení soudního poplatku, přestože ten byl dle tvrzení stěžovatele pojišťovnou odeslán na účet krajského soudu včas. Podle krajského soudu je z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti rozhodný den, ve který je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu. Stěžovatel naopak namítá, že tento závěr může výrazně omezit právo na přístup k soudu. Neumožňuje totiž soudu jakkoliv zohlednit důvod, pro který došlo k pozdějšímu zaplacení soudního poplatku. Stěžovatel v nynější věci spoléhal na jeho včasné zaplacení pojišťovnou.

[9] Podle čl. 36 odst. 1 Listiny platí, že *každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.*

[10] Součástí práva jednotlivce na soudní ochranu je právo na přístup k soudu zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny. Toto právo však podléhá některým omezením, která jsou vtělena do procesních předpisů v zájmu efektivity řízení. K zásadně přípustným omezením práva na přístup k soudu patří povinnost účastníka zaplatit včas soudní poplatek (nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2020, sp. zn. III. ÚS 1136/20, nebo usnesení ze dne 11. 5. 2020, sp. zn. II. ÚS 4093/19).

[11] Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení. Poplatková povinnost u poplatku za řízení vzniká podáním žaloby a tímto okamžikem je též poplatek splatný [§ 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích]. Poplatky se platí na účet zřízení u České národní banky pro příslušný soud (§ 8 odst. 3 téhož zákona), přičemž poplatky, které nejsou vyšší než 5 000 Kč, lze platit kolkovými známkami (§ 8 odst. 4 téhož zákona).

[12] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřiblíží.*

[13] V nyní projednávané věci zaplatil stěžovatel poplatek prostřednictvím své pojišťovny bezhotovostním převodem na účet krajského soudu. Jak správně uvedl v kasační stížnosti, ohledně řešení otázky včasnosti splnění poplatkové povinnosti při placení soudního poplatku bezhotovostním převodem existuje ustálená rozhodovací

praxe jak obecných soudů, tak i Ústavního soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku *Elektrárna Lešná* dospěl k závěru, že „povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. Až v tomto okamžiku je totiž bez dalšího postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně soudní poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil. Do doby, než je částka připsána na účet soudu, je nejisté, zda účastník řízení požadovanou částku na účet soudu skutečně odeslal a zda vůbec bude tato částka na účet soudu poukázána. Tento výklad odpovídá významu, který je pojmu zaplacen obecně přisuzován, tj. faktické dispozici příjemce uhrazenou peněžní částkou. Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. „záznam o složení“, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu.“ Přestože se uvedený rozsudek vztahoval ke znění § 9 zákona o soudních poplatcích účinného do 29. 9. 2017, jsou jeho závěry stran posouzení toho, kterou skutečností nastává zaplacení soudního poplatku bankovním převodem, přenositelné i na současnou právní úpravu (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2018, čj. 8 Afs 37/2018 - 51, č. 3734/2018 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto i nadále setrvale judikuje, že soudní poplatek je v případě bankovního převodu zaplacen až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu (např. rozsudky NSS ze dne 29. 11. 2019, čj. 5 Afs 318/2019 - 21, ze dne 3. 11. 2020, čj. 6 Azs 309/2020 - 16, nebo ze dne 12. 1. 2021, čj. 9 Ads 276/2020 - 25).

[14] Tyto závěry nebyly zpochybněny ani nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 2535/18, ve kterém Ústavní soud dospěl ve vztahu k placení soudního poplatku kolkovými známkami k závěru, že k zachování lhůty postačí, jsou-li kolkové známky předány k poštovní přepravě. Naopak v případě placení soudního poplatku bezhotovostním převodem Ústavní soud konstantně potvrzuje rozhodovací praxi obecných soudů, dle které je poplatková povinnost splněna až okamžikem, kdy byla platba připsána na účet příslušného soudu, aniž by shledal v postupu obecných soudů porušení práva na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny (ve vztahu k § 9 ve znění účinném od 30. 9. 2017 srov. např. usnesení ze dne 3. 6. 2019, sp. zn. III. ÚS 1348/19, ze dne 11. 5. 2020, sp. zn. II. ÚS 4093/19, ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. I. ÚS 2035/20, nebo nález ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 9/20).

[15] Stěžovatel se domáhá změny této ustálené soudní praxe. Domnívá se, že k včasnému zaplacení soudního poplatku nemusí někdy dojít ze závažných důvodů, které nelze vždy přičítat k tíži žalobce. Současná soudní praxe však neumožňuje zhojit zastavení řízení v důsledku pozdějšího připsání poplatku na účet soudu, i když byl včas zadán pokyn k odeslání platby.

[16] Podle § 17 odst. 1 s. ř. s. platí, že *dospěl-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Při postoupení svůj odlišný právní názor zdůvodní.*

pokračování

[17] Nyní rozhodující senát neshledal důvody pro odchýlení se od výše uvedené ustálené soudní praxe a pro postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu, a to z níže uvedených důvodů.

[18] Poplatková povinnost vzniká již dnem podání žaloby a tímto okamžikem je též poplatek splatný [§ 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích]. Lhůta stanovená soudem k zaplacení soudního poplatku v délce alespoň 15 dnů podle § 9 odst. 1 tohoto zákona pak představuje lhůtu náhradní pro případ, že žalobce nesplnil povinnost zaplatit soudní poplatek společně s podáním žaloby. Žalobce tak má více než postačující časový prostor ke splnění poplatkové povinnosti, ať si vybere jakýkoliv způsob úhrady soudního poplatku. Je nedůvodné a z hlediska důsledků pro řízení i riskantní s platbou otálet a ponechávat ji až na konec soudem stanovené lhůty. Nadto je výše soudního poplatku ve správním soudnictví jednoznačně a jednotně upravena v zákoně o soudních poplatcích. Výše poplatku proto není spojena s určitou mírou nejistoty, která by odůvodňovala vyčkání výzvy soudu (rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2018, čj. 2 As 3/2018 - 32). Ústavní soud k tomu v usnesení ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1334/18, dodal, že *„již samotná povinnost soudů vyzvat poplatníka k úhradě splatného soudního poplatku je do jisté míry beneficiem, jelikož poplatková povinnost je jednoznačně určena zákonem a žalobcům v zásadě nic nebrání, aby ji řádně splnili již při podání žaloby. Pokud tak neučiní, a dokonce tak neučiní ani v dodatečně lhůtě poskytnuté soudem, je zastavení řízení logickým a ústavně konformním důsledkem jejich pasivity.“* Negativnímu následku zastavení řízení je pak možné se vyhnout vysvětlením důvodů ve lhůtě pro zaplacení poplatku, pro které žalobce dosud nemohl poplatek zaplatit [§ 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích]. K tomu viz dále bod [24].

[19] Placení soudního poplatku není úkonem, který musí učinit účastník řízení osobně. Není totiž vázáno na zvláštní charakteristiku samotného účastníka a nic nebrání tomu, aby soudní poplatek za účastníka zaplatila jiná osoba (usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. III. ÚS 3165/19). Nelze ztrácet ze zřetele, že povinnost hradit soudní poplatky a dodržovat procesní lhůty je standardní podmínkou řádného vedení soudního řízení. Je proto především na účastníku, aby zajistil včasné a řádné splnění této povinnosti (usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. III. ÚS 1308/20). Je to totiž on, kdo nese odpovědnost za to, že se soudní poplatek dostane do dispozice soudu řádně a včas, bez ohledu na to, jaký způsob k jeho úhradě zvolí (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 9/20).

[20] Ze spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek při podání žaloby. Usnesením ze dne 19. 7. 2021, čj. 60 Ad 7/2021 - 25, které bylo stěžovateli doručeno prostřednictvím jeho zástupce 19. 7. 2021, byl posléze krajským soudem vyzván k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení. Poslední den lhůty pro jeho zaplacení byl 3. 8. 2021 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.). Platba poplatku byla připsána na účet krajského soudu 4. 8. 2021, tedy den po uplynutí lhůty pro jeho zaplacení.

[21] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí se stěžovatelem, že by opožděné zaplacení soudního poplatku pojišťovnou představovalo závažný důvod, pro který by se měl soudní poplatek považovat za zaplacený již v den odeslání platby na účet soudu. Byť se z pohledu

stěžovatele může jevit, že soudní poplatek nebyl připsán včas na účet krajského soudu bez jeho zavinění, neboť platbu za něj prováděla jeho pojišťovna, je třeba zdůraznit, že poplatková povinnost tížila stěžovatele. Ten byl odpovědný za to, že poplatek bude připsán na účet krajského soudu řádně a včas. Placení soudního poplatku třetí osobou v sobě vždy nese určité riziko, že soudní poplatek nebude v důsledku pochybení této osoby včas a řádně zaplacen. Toto riziko jde však k tíži poplatníka. Ten se totiž rozhodl, že platbu poplatku deleguje na třetí osobu, přestože s jeho nezaplacením jsou spojeny závažné procesní následky. Platila-li proto za stěžovatele soudní poplatek pojišťovna, jde k tíži stěžovatele, nebyl-li poplatek na účet krajského soudu připsán včas. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že stěžovatel v průběhu lhůty pro zaplacení soudního poplatku (dle jeho tvrzení) aktivně u krajského soudu zjišťoval, zda již byl poplatek zaplacen. Dozvěděl-li se v den předcházející konci lhůty, že poplatek není stále krajským soudem evidován, jak tvrdí v kasační stížnosti, nebránilo mu nic v tom, aby soudní poplatek zaplatil jiným způsobem. Zástupce stěžovatele má sídlo v Olomouci, kde rovněž sídlí krajský soud. Mohl proto příslušný tiskopis s vylepenými kolky za stěžovatele na krajský soud donést osobně. Případně mohl stěžovatel nebo jeho zástupce kolkové známky ve výši soudního poplatku zaslat krajskému soudu prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, a to i v poslední den lhůty pro jeho zaplacení (k zachování lhůty při platbě kolkovými známkami viz bod [14] tohoto rozsudku). Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že vzniklou situaci již nemohl nijak zvrátit. Pakliže měl pochybnosti o tom, zda pojišťovna soudní poplatek zaplatí včas, měl v duchu zásady „spravedlnost náleží pouze bdělým“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. IV. ÚS 4006/18) sám poplatek zaplatit, aby předešel zastavení řízení o žalobě. Případný přeplatek na soudním poplatku by mu krajský soud vrátil (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že důvod nezaplacení soudního poplatku pochází ze sféry stěžovatele. Ten sám mohl jeho včasné zaplacení vlastní činností ovlivnit. Krajský soud proto nepochybil, jestliže řízení o žalobě zastavil. Právo stěžovatele na přístup k soudu nebylo dotčeno.

[22] Nadto nelze se stěžovatelem souhlasit ani obecně v tom, že by měl být soudní poplatek považován za zaplacený již v den jeho odeslání na účet soudu, je-li důvodem pozdního připsání poplatku na účet okolnost, kterou nelze přičítat k tíži poplatníka.

[23] Jak již Nejvyšší správní soud zdůraznil v bodě [18] tohoto rozsudku, žalobce by měl zásadně zaplatit soudní poplatek současně s podáním žaloby. Neučiní-li tak a soud ho k zaplacení soudního poplatku vyzve, je mu poskytnut dostatečný časový prostor pro dodatečné splnění poplatkové povinnosti. Rozhodne-li se proto pro platbu soudního poplatku bankovním převodem na účet příslušného soudu, může zásadně platbu odeslat tak, aby ve stanovené lhůtě byla na účet připsána. Časový okamžik připsání platby na účet příjemce není nahodilý. Jak totiž vyplývá z § 169 odst. 1 zákona č. 370/2017, o platebním styku, *poskytovatel plátce zajistí, aby částka platební transakce byla připsána na účet poskytovatele příjemce nejpozději do konce následujícího pracovního dne po přijetí platebního příkazu*. Ponechá-li proto žalobce odeslání soudního poplatku na poslední den lhůty pro jeho zaplacení, nese riziko, že poplatek bude připsán na účet soudu až následující pracovní den, tedy opožděně. Je na žalobci, aby si s ohledem na zbývajícím čas k zaplacení soudního poplatku zvolil takový způsob platby, který mu v dané situaci zajistí včasné a řádné zaplacení poplatku.

pokračování

[24] Vyskytnou-li se však objektivní okolnosti, pro které žalobce nemůže bez své viny zaplatit soudní poplatek ze závažných důvodů ve lhůtě stanovené soudem, je na něm, aby tuto skutečnost soudu sdělil a doložil, a to v průběhu této lhůty. Pouze v takovém případě soud řízení nezastaví po jejím uplynutí, nebyl-li poplatek zaplacen (§ 9 odst. 1 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích]. Zákon o soudních poplatcích však neumožňuje poplatníkovi dodatečně (po uplynutí lhůty) vysvětlit důvody, pro které nebyl soudní poplatek ve lhůtě řádně a včas zaplacen. Krajský soud po jejím uplynutí a Nejvyšší správní soud při přezkumu usnesení o zastavení řízení proto ani nemohou zohlednit okolnosti, pro které byla platba na účet soudu připsána opožděně, přestože byla odeslána včas. Lhůta k zaplacení soudního poplatku je totiž propadná podle § 9 odst. 1 věty třetí tohoto zákona. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 9/20 shledal tuto úpravu ústavně konformní a návrh na její zrušení zamítl, přestože Městský soud v Praze jako navrhovatel argumentoval obdobně jako stěžovatel v nyní projednávané věci, že tato právní úprava „*nebere v úvahu výjimečné situace, kdy poplatník nezavinil, že soudní poplatek nebyl soudu ve lhůtě zaplacen, respektive kdy míra zavinění na jeho nezaplacení je zanedbatelná, omluvitelná a zcela neadekvátní těžkým následkům, jež zastavení řízení může pro poplatníka představovat.*“ Jak totiž Ústavní soud mj. uvedl v bodě 38 tohoto nálezu, „[s] navrhovatelem lze souhlasit v tom, že uvedené ustanovení nepomýšlí na všechny případy nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatníkovi mohla vzniknout újma. Zvláště se to bude týkat situací, v nichž poplatník není z objektivního hlediska vůbec schopen sdělit soudu okolnosti osvědčující nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by mu mohla vzniknout újma, kupříkladu následkem vážné hospitalizace. Ústavní soud nicméně v té spojitosti znovu zdůrazňuje, že samotná existence náhradní lhůty pro zaplacení soudního poplatku již představuje pro poplatníka jisté dobrodiní, poněvadž zákon předpokládá, že soudní poplatek uhradí řádně s podáním návrhu na zahájení řízení, tedy okamžikem jeho splatnosti (§ 7 odst. 1 ZSP). Z toho lze dovodit, že poplatník, který není schopen pro závažnou a jím nezaviněnou překážku (jako by tomu bylo v případě zmíněné hospitalizace) provést úhradu soudního poplatku, zpravidla nebude schopen podat ani samotný návrh na zahájení řízení, neboť jde o úkony souběžné. Poplatník by se obecně neměl spoléhat na to, že při poskytnutí soudem druhé příležitosti zaplatit soudní poplatek nenastanou žádné, byť i pochopitelné komplikace, popřípadě že je bude možno vždy nějakou cestou odstranit a opožděné zaplacení soudního poplatku napravit.“

[25] Shrne-li proto Nejvyšší správní soud výše uvedené, po marném uplynutí lhůty k zaplacení soudního poplatku nelze přihlídnout k okolnostem, které by jinak odůvodňovaly prodloužení této lhůty v případě, že by poplatník ty skutečnosti soudu sdělil v jejím průběhu. Nelze proto ani po jejím marném uplynutí přihlídnout k tomu, z jakého důvodu byl soudní poplatek na účet soudu připsán opožděně, přestože poplatník platbu odeslal včas. Je na poplatníkovi, aby soudní poplatek zaplatil řádně a včas, nebo aby případně soudu ve lhůtě pro jeho zaplacení sdělil, z jakých důvodů poplatek ve lhůtě zaplatit nemůže. Po uplynutí propadné lhůty podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích však již nelze zastavení řízení zvrátit, i když byla platba odeslána včas. Rozhodný je totiž okamžik připsání platby soudního poplatku na účet soudu (viz bod [13] a [14] tohoto rozsudku). Samotné důvody, pro které je soudní praxí poplatek považován za zaplacený až okamžikem připsání platby na účet soudu, pak stěžovatel nezpochybňuje.

Nejvyšší správní soud proto neshledal důvody pro to, aby se odchýlil v nyní projednávané věci od již ustáleného řešení této otázky.

[26] Stěžovatel v průběhu lhůty pro zaplacení soudního poplatku nesdělil krajskému soudu okolnosti, pro které bez své viny nemohl dosud zaplatit poplatek ve lhůtě k tomu určené. Poplatek za žalobu byl připsán na účet krajského soudu až po lhůtě pro jeho zaplacení. Stěžovatel proto zaplatil soudní poplatek opožděně. Krajský soud správně řízení zastavil podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, neboť k zaplacení soudního poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ze shora uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[28] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. prosince 2021

Petr Mikeš
předseda senátu